Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Min bästa Bror!

Om Du visste hvad jag tackar Dig —
Du har stadgadt ett beslut, som (så hvag
är Människan!) ännu vacklade i min Själ.
I detta ögonblick är jag kall och lugn,
och jag hade säkert ej varit det, om Du
frågat efter mig mer än de andra — Kull-
berg skall lämna Dig då du reser, ett
litet paquet från mig, tu aminnelse af
en olycklig Bekant.

Ingen Stjerna rinner opp
i den djupa natt mig följer,
ingen Stråle utaf hopp
genom mörkrets rymd mig följer!
Ingen, ingen enda Van
trycker ömt den kalla handen,
kysser det brustande ögat igen,
vinkar ännu åt min Flugga från Stranden,
följer med tårfulla blickar sin Van
han tu de rysliga, okända Landen.

Det delar bra olika — huru olycklig
vore ej människan om äfven hennes
lif vore omöjligt att förstöra!

Min bästa Lindahl! var inte rädd för mig — Jag är ännu ej olycklig — dåt först är det tid att flyr och hata en Vän. — — Men jag blir det snart — innan jag begått detta förfärliga brott att vara olycklig bör du ej aldeles öfvergifva mig — Emottag ej att jag vill fästa Din Vänskaps på något prof — Jag har ej begärt hjelp af någon dödlig — och jag skall ej göra det — ty jag känner verlden — Men här — här i detta lilla Convolut, som ligger i denna lilla låda, och som jag nu kyssar, har ligger en Vän, en Räddare en hjelpare som likt de andra aldrig skall bedraga mig — det lofvar mig lugn och sömn, och jag önskar ej annat — Efter några dagar då mitt öde är afgjordt — skall jag flyr till denna Vän och — — — — — —

Nu tar jag afsked af Dig — Ett bref från mig ligger för Dig i Norrköping — riss sönder det utan att läsa det — Jag beswär Dig att göra det —

Res tillbaka till Norrköping, var

lycklig och glöm bort att du känt mig, — Rif det bladet ur din bok där mitt namn är tecknadt — Du skall bli lugnare, därigenom. Och sedan Du fått höra mitt öde, så lägg åtminstone ej sten på bördan, och säg ej något ondt om en Vän som aldrig gjordt dig något ondt, utan upriktigt älskat Dig.

Gud! det är likväl hårdt att nu, just nu i Ungdomens hela styrka falla, utan att kunna för sitt fosterland vara nyttig, — Och saken hade likväl så lätt kunnat hjelpas — En människia räddas — en Medborgare sparas —

Farväl — Vi se hvarannan

Jag kan, jag kan ej mera gifva
man redan tagit från mig allt.
Snart denna hand skall stelnad blifva
och hjertat kallt.

Om dina blickar nånsin falla
på detta blad jag lämnar Dig
så säg: Kanhända ibland alla
han omast älskat mig.

Min Sol är släckt — min smärta slutas
mitt qual är nu förbi —
Där inga tårar mera gjutas
där råkas. Vi.

C.L. . . . .

degren

Min bästa Lindahl! var inte rädd för
mig — Jag är ännu ej olycklig — då först
är det tid att fly och hata en Vän. — —
Men jag blir det snart — innan jag be=
gått detta förfärliga brott att vara olycklig
bör du ej aldeles öfvergifva mig — Tnig=
ta ej att jag vill sätta Din Vänskap på
något pröf — Jag har ej begärt hjelp af
någon dödlig — och jag skall ej göra
det — ty jag känner verlden — Men
här — här i detta lilla Convolut, som
ligger i denna lilla låda, och som jag nu
kysser, här ligger en Vän, en Räddare
en hjelpare som likt de andra aldrig
skall bedraga mig — det lofvar mig
lugn och sömn, och jag önskar ej an=
nat — Efter några dagar då mitt
öde är afgjordt — skall jag fly till
denn

M

bref

pind

det —

R

lycklig och glöm bort att du känt
mig, — Rif det bladet ur din bok
där mitt namn är tecknadt — Du
skall bli lugnare, därigenom. Och
sedan Du fått höra mitt öde, så lägg
åtminstone ej sten på bördan, och säg
ej något ondt om en Vän som aldrig
gjordt dig något ondt, utan uprigtigt
äskat Dig.

Gud! det är likväl hårdt att
nu, just nu i Ungdomens hela
styrka falla, utan att kunna för
sitt fosterland vara nyttig, — Och
saken hade likväl så lätt kunnat
hjelpas — En människia räddas —
en Medborgare sparas ——
Farväl — Vi se hvarannan
aldrig mer —

Stockholm d. 9 Apr: 1797. Carl Lindegren